виробництва цієї продукції, організовано систематичний випуск її згідно з розробленим технологічним процесом, технічна характеристика виробів, що випускаються, повністю відповідає заданим техніко-економічним показникам.

Отже, інноваційний розвиток підприємства цілком залежить від кадрового потенціалу, їхнього бажання генерувати ідеї, мотивації, готовності й сприйнятливості до інновацій. Для інноваційної сфери України, що вирізняється низкою непростих, проблемних проявів, суттєвим є змістовне, глибинне освоєння передового світового досвіду для пошуку заходів імплементації державного регулювання інноваційного розвитку, що врешті спонукатиме в господарсько-правовій практиці суб'єктів господарювання до неперервної інноваційної діяльності, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції, підприємств та країни загалом.

Список використаних джерел

1. Современная экономика. Лекционный курс: Многоуровневое учебное пособие. Изд.6-е, доп. И перер. – Ростов н/Д: изд-во «Феникс», 2003 – 416 с. (Серия «Высшее образование»).

Микитюк П. П, Крисько Ж. Л., Овсянюк-Бердадіна О. Ф., Скочиляс С. М. Інноваційний розвиток підприємства. Навчальний посібник. – Тернопіль: ПП «Принтер Інформ», 2015. – 224 с.

Зоя Вікторівна Щебликіна, старший викладач кафедри управління та адміністрування
Микита Покотило, студент спеціальності «Менеджмент»
Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького
м. Мелітополь

ДІДЖЕТАЛІЗАЦІЯ В МЕНЕДЖМЕНТІ ЯК ІНСТРУМЕНТ СИЛЬНИХ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

В нинішніх умовах жорсткої конкуренції головною задачею менеджменту є спрямування бізнесу на те, щоб не втратити конкурентних переваг. Багато в чому успіх компанії залежить від того на скільки швидко вона зможе адаптуватися в цифровому світі.

Сучасний менеджмент вбирає в себе досягнення різних підходів, продовжує поновлюватися новими знаннями в галузі розвитку управлінської думки.

Менеджмент не дає універсальних рецептів. Він вчить тому, як, знаючи прийоми, шляхи, способи рішення тих чи інших управлінських завдань, досягти успіху для конкретного підприємства, не зважаючи на те, чи воно державне, приватне, акціонерне тощо [1, с.62].

Пріоритетним значенням розвитку економіки стає сьогодні інноваційна спрямованість. Охопивши різні аспекти ринкових відносин такі як виробничі, підприємницькі, соціальні, науково-технічні та маркетингові, інноваційний процес сприяє зростанню промислового виробництва, дає змогу підвищувати продуктивність праці, залучати до виробничої сфери всі резерви. Для української промисловості важливим елементом переходу на інноваційний шлях розвитку є збалансування інтересів інноваційного бізнесу і виробничо-технологічних можливостей підприємств [2, с.142].

Діяльність сучасних бізнес-структур має бути зорієнтована на сучасні інноваційні розробки.

Процес діджиталізації характеризується трансформацією, впровадженням цифрових технологій з метою оптимізації та автоматизації бізнес-процесів, покращення комунікаційних зв'язків із споживачами та підвищення ефективності господарської діяльності. «Стратегія розвитку індустрії 4.0», розроблена Асоціацією промисловців та підприємців України, пояснює цифрову трансформацію як суспільні або технологічні зміни, які пов'язані із проникненням цифрової технології в усі аспекти взаємодії з людиною. Суть цих трансформацій полягає в пошуку нових підходів та управлінських концепцій для вирішення класичних бізнес-завдань.

Цифрові технології створюють ряд конкурентних переваг підприємства:

- високий рівень конкурентоспроможності;
- економію фінансових та природних ресурсів;
- оптимізація роботи з масивом;
- лояльність клієнтів;
- формування іміджу підприємства.

Перетворення в інформаційному середовищі включають технологічний, соціальний, економічний аспекти життєдіяльності, а також можуть бути пов'язані з ринком праці, людською ідентичністю та ін. Саме прогресивні рішення зумовили появу четвертої промислової революції (The Fourth Industrial Revolution 4.0), основою якої є прийняття нових управлінських рішень та впровадження персоналізованої продукції масового виробництва за принципом Agile. Кількість менеджерів середнього рівня значно знижується, що супроводжується скороченням обсягів щоденних операцій та появою нових кваліфікацій працівників [3].

Однією з сутнісних ознак нової економіки (неоекономіки) є все активніше використання інформаційно-комунікаційних технологій, що спричинило виникнення та поширення поняття «діджиталізації», як процесу перенесення інформації у цифрову форму, який поступово формується в межах постіндустріального періоду економічного розвитку шляхом впровадження досягнень науково-технічного прогресу та інноваційних методів господарювання, інтелектуалізації людського капіталу, використання передових новітніх технологій, прискореного розвитку наукомістких галузей економіки, надання пріоритету виробництву знань та послуг, становленню менталітету творчого, ефективного, раціонального бізнесу [4].

У своєму виступі на презентації нових проектів "Дії" президент Володимир Зеленський заявив, що завдяки продуктам проекту з цифровізації "Дія" у 2021 році Україна почне входити в режим paperless, коли всі послуги будуть цифровими, без паперів.

Отже, виходячи з цього, можна констатувати, що сучасний менеджмент в своїй діяльності має бути направлений на запровадження новітніх технологій, спрощення процедур надання послуг та широкого використання мережі Інтернет.

Список використаних джерел

1. Щебликіна І.О., Грибова Д.В. Основи менеджменту : навч. посіб. Мелітополь: Видавничий будинок Мелітопольської міської друкарні, 2015. 480 с.

2. Ніколаєвич О.В., Ноздрачова К. С. Роль і значення інноваційної діяльності в промисловості України на сучасному етапі. Бізнес-інкубатори як інструмент забезпечення конкурентоспроможності малого бізнесу : монографія. Запоріжжя, 2017. С. 139-144.

3. Стратегія розвитку «Індустрія 4.0». Асоціація підприємств промислової автоматизації України. Грудень 2019. 78 с. URL: https://appau.org.ua/en/ category/pubs.

4. Лігоненко Л. О., Хріпко А. В., Домановський А. О. Зміст та механізм формування стратегії діджиталізації в бізнес-організаціях. Міжнародний науковий журнал «Інтернаука». 2018. №22. URL : https://doi.org/10.25313/2520-2057-2018-22-4555.